

Fleertal ikke gaaer videre i sine Forslag, med Hensyn til Tilshyret med Skolevæsenet, er begrundet i Nødvendigheden af at holde Loven indenfor dens naturlige Omraade.

§ 9 er fastholdt den nuværende Ordning af Formue- og Leiligheds-Beskatningen, hvor efter denne Skat kun kan paalignes Personer, som have fast Ophold i Communen. Udvalget er eenstemmigt af den Overbevisning, at Ret og Billighed fordrer en Forandring heri. Den Tilfældighed, om en Mand, der eier Eiendomme eller driver Næringsvei i en Commune, ikke selv har fast Ophold der, bør ikke være det ene Afgjørende ved Spørgsmaalet om, hvorvidt Communen kan faae Bidrag fra saadanne Indtægtskilder lige med dem, den faaer fra alle lignende Indtægtskilder i Communen, til de Indretninger og Formaal, hvoraf de Alle nyde godt. Nogle af Udvalgets Medlemmer have anseet det for det Rigtigste, at Communen fik Ret til at paaligne dem, der eie faste Eiendomme, og dem, der af Eiendomme have faste Indtægter, drive Næringsvei eller forestaae Embeder, Formue- og Leilighedsstat efter den fulde Indtægt af disse uden Hensyn til, hvor den Vedkommende har fast Ophold, men man har dog endelig forenet sig om at blive staaende ved, hvad der er foreslaaet i §§ 21, 22 og 23, hvorimod der, som ovenanthydet, er Uovereensstemmelse tilbage angaaende Gjennemførelsen af Principet.

Af de Foretagender, hvortil Sogneforstanderskaberne skulle have Amtsrådernes Samtykke, har Udvalget foreslaaet at optage et nyt, nemlig en Berettigelse til at yde Bidrag til de Fattiges Kasse eller til private Understøttelses-kasser. Det er utvivlsomt i Kommunernes velforstaaede Interesse at yde Hjælp i rette Tid til stræbsomme Familiefædre, der ved Sygdom eller andre Uheld nedtrykkes i Armod, og hertil er især de Fattiges Kasse vel stiftet, naar Sogneforstanderskaberne tilskyde passende aarlige Bidrag hertil.

Udvalgets Fleertal finder den Begrænsning, der er opstillet i Udkastets § 13, Lit. d., usnønden og uhensigtsmæssig. Usnønden fordi der er en afgjort Utilbøielighed hos Sogneforstanderskaberne til at paaligne Mere, end hvad der er aldeles snødent. Uhensigtsmæssig, thi Udgifterne i en Landcommune kunne være

meget værlende, idet enkelte Uheld kunne i eet Aar føre til dobbelt saa store Udgifter som i et andet. Værløbet Størrelse maatte desaa sættes meget rundeligt, naar Sogneforstanderskabet ikke altfor ofte skulde nødes til at spørge Amtsrådet om Tilladelse til at udrede, hvad det ifølge den bestaaende Lovgivning er pligtigt at udrede; men, sættes Grænsen en Deel høiere, saa tabte Begrænsningen sin Betydning.

Den Ret, § 20 tilsigter at give Amtsrådene til at udskrive indtil 16 p. pr. Td. Hartkorn til Foranstaltninger, som ligge udenfor deres Virkefæds, maa Udvalgets Fleertal bestemt fraraade. Amtsrådets Medlemmer vælges af Hensyn til deres Dygtighed og særegne Kjendskab til de Anliggender, der høre under Rådets Bestyrelse og Afgjørelse, men de kunne i andre Retninger være Anskuelse, der kun lidet stemme med Beboernes i Almindelighed. Det vil ikke kunne forudsæes, hvad et Amtsråd mulig vilde finde sig foranlediget til at bringe i Udførelse ved Hjælp af en saadan overordentlig Beskatning paa Amtets Beboere. Man har nylig seet et overraskende Exempel paa, hvad der i den Retning kan skee. Det er derfor visnol det Sikreste at fjerne enhver Fristelse til slige Extra-Udskrivninger ved at stryge Paragraphen.

De øvrige Afvigelser fra Udkastet ere mindre betydende og bestaae for en Deel kun i Reactionsforandringer, der ville blive mundtlig begrundede af Ordføreren.

Udvalget gjør i Henhold hertil følgende Indstillinger:

1) § 1 udgaaer.

Der indsættes følgende nye Paragrapher:

2) § 1.

Paa Landet bestyres de kommunale Anliggender af et Sogneforstanderskab for hver Sognefæds.